

Form, hvorunder dette laa for, nemlig som en Bevilling paa Finantsloven, uheldig. Jeg er aldeles enig i denne Opfattelse, og jeg paastaar frenddeles, at Landstinget ikke kan være tjent med at gaa ind paa denne Form for en Lønningsforhøielse. I en lang Række af Aar, næsten saa længe, som vort konstitutionelle Liv har været, har man bestræbt sig for at udfondre af Finantsloven de faste, hvert Aar tilbagevendende Udgifter, som indbrædes i Lønningerne til de faste Embeds- og Bestillingsmænd, og man har jo dertil haft overmaade god Grund, idet man for det Første har haft den Grund, at det er et betydeligt Arbejde, som Finantslovens aarlige Gjennemgaaen udkræver, og som endnu, uagtet der er stet store Udfondringer af den, ses at være saa stort, at man har behøvet over tre Maanedes tid at blive færdig dermed, hvorved man har sat os i den Nødvendighed at maatte foretage Iste Behandling af Finantsloven uden at have 3die Behandling i det andet Thing liggende for os, eller i alt Fald uden at vi have haft Leilighed til at gennemlæse den; thi en Del deraf er vel omdelt, men først i Formiddags. Hvis nu Embedsmændenes Lønninger kom paa den aarlige Finantslov eller stode der, vilde der meget let opstaa Spørgsmaal om dette eller hint Embedes Nødvendighed, hver Gang en Embedsmand blev forflyttet eller afgik ved Døden. Embedsmændenes Stilling vilde være usikkrere, og Landstingets Indflydelse paa den hele Ordning af Administrationen, som foregaar gennem Embedsstanden, vilde være betydelig svækket. Man har gjennemført denne Bestræbelser endog i den Udstrækning, at man jo har givet særlige Love, endogsaa for Kontorholtsgodtgørelser til enkelte Embedsmænd, skjøndt disse dog egentlig ikke henhøre til Lønninger og have en noget løsere Karakter end disse; men dette Princip kan jo ikke have fuldkommen faste og bestemte Grændser, og de ere heller ikke i Tidens Løb blevne strengt overholdte. Der vil heller ikke kunne siges Noget imod, om en enkelt Embedsmand faar et Tillæg gennem Finantsloven navnlig ikke, at saadanne Klasser af Bestillingsmænd, der staa i et noget løsere Forhold til Staten, og som ikke ere fast ansatte, s. G. Embedsmænd ved Statsbanerne, faae en forøget Lønning gennem Finantsloven, som jeg for mit Vedkommende under dem vel, da de ganske vist have været knapt aflagte. Det vil der ikke kunne siges Noget imod. Man vil ogsaa til Udfyldning eller Forsvar for denne Bevilling, som jeg omtalte, nemlig en almindelig Lønningstillægsbevilling, kunne sige, at den jo kun var for et enkelt Aar, og at det alt saa ikke kunde gjøre Noget, at den paa Grund af Omstændighederne kom ind i Finantsloven, og jeg formoder, at det er fra den Side, man opfatter Sagen i det andet Thing, men jeg kan ikke være enig i den Opfattelse, at denne Bevilling kun skulde være for dette enkelte Aar.

Det forekommer mig, at der ikke er den ringeste Sandhynlighed for, at den Dyrhed i Livsforholdene, som i Aar har gjort det nødvendigt at yde et saadant Tillæg, skulde være total forandret til næste eller i det nærmest følgende Aar, og altsaa kunde det let hænde sig, at naar Bevillingen blev staaende i Aar, saa blev det betragtet som en Grund til at lade den staa til næste Aar, og at Tiden saaledes gik hen, indtil Lønningslovens Revision i 1881 foretog. Men var det først blevet Skik at optage et almindeligt Supplement til Lønningslovene paa Finantsloven, saa laa den Lante jo heller ikke saa fjern, at denne Revision mindre behøvedes, idet man kunde blive ved at supplere Lønningerne efter bedste Skjøn gjennem de aarlige Finantslove. Jeg siger paa ingen Maade, at noget Saadant har været paatænkt; jeg er tværtimod overbevist om, at man har benyttet Finantsloven til at komme frem med denne Lønningsforhøielse, fordi man ikke godt kunde komme frem med et særligt Lovudkast dertil, efter at et saadant var lagt til Side ved en motiveret Dagsorden; men Landstinget er jo ikke bundet ved noget saadant Hensyn, Landstinget maa tage Hensyn til, hvad det anser for ønskeligt, at der staa i Finantsloven, eller ikke, og navnlig, hvad der i Tidernes Løb kunde gjøre et meget føleligt Indgreb i Landstingets ligeberettigede Indflydelse paa Administrationens Ordning, og derfor tror jeg, at det er klogt og nødvendigt, at tage denne Bevilling bort. Naar man imidlertid tager den bort, vil det høie Thing vist med mig finde, at der ved begaas en Aret imod de Embeds- og Bestillingsmænd, som nu en Gang have faaet et velbegrunder Saab om denne Forhøielse i deres Lønning, og jeg foreslaar da — ikke alene af egen Drift, thi var jeg kun ene om denne Opfattelse, saa vilde jeg dog maasse betænke mig paa at fremkomme med et saadant Forslag, men efter Samraad med nogle andre ærede Medlemmer fra de forskellige Sider i Salen — at udtage denne Bevilling ved Finantslovens 2den Behandling, og jeg har allerede tilladt mig at tilstille den høit ærede Formand et Lovforslag, undertegnet af de 6 Medlemmer, som med mig ere enige om dette Skridt, i hvilket Lovforslag vi ordret, kun med de nødvendige Redaktionsændringer, have optaget det i Finantslovens § 25 under Post 30 staaende Forslag. Naar vi have optaget dette Forslag uforandret, saa ville vi dermed aldeles ikke have givet vor personlige Mening om dette Lønnings-tillægs Bestaenighed eller Indhold Udtryk. Vi anse det for rigtigst, at det formelle Spørgsmaal foreligger rent og klart og uden alt Hensyn til Indholdet. Naar 2den Behandling af Finantsloven er foregaaet, og hvis under den efter vort Forslag denne Post skulde blive udstemt, saa vil det være tilsnof under det særlige Lovforslags Behandling at forhandle dets Indhold, og derfor skal jeg holde Spørgsmaalet om Indholdet, Spørgs-